ډالۍ

د اروا ښاد اسحاق ننګيال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

Ketabton.com

د کورنيو چارو وزارت د سياسي چالرو لوي رياست ثارندوي مجلې اداره

د انټرنيټ په مخ اوډونکې سمسور حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې پر ځای

شعر او شاعري د ټولنیز و پیښنو دانعکس غوره او مهمه وسیله ده. داسې وسیله چې کولای شي د پیښنو او پدیدو ما هیت په ښکلو الفاظو او کلماتو بیان اود هغو واقعې تصویر په هنرې ډول روښانه کړي.
په داسې حال کې چې ټولنیزژوند اود ټولنې واقعیات د هنرې اثارو د تولید اصلې سر چینه ده خو هنر پخپله د خپل کیفیت له نظره چې د طبیعت، ټولنې او انساني تفکر د ژورو ځیر نوله لارې پید کیږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغیزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عوا طف او اندیښنې د پیښنو دانعکاس ښکلې هینداره ده. خو دغه هینداره د شاعر دټولنیز دریځ سره ژور ارتباط پیدا کوي.کله کله د شاعر احساس او افکار دپدیدو طبیعې رنګ، ښکلا ، ښایست او جمال د عیشونو او بدمستیو د ستاینې او بیان وسیله ګرځي. مګر کله بیا د ټولنې رنځ او درد ، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شینې کوونکې پیښې د شاعر د عواطفو په هینداره کې انعکاس مومې.
زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بریا لیتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درڼا یې لاره پرا نیزي، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نړې د دغه ژوند بځښنونکې انقلاب دارما نو نو او دانقلاب دلارې روښانه مثالونه دې. زموږ د ټولنې په اوسنیو شرایطو کې چې دبا دارې او ستاینې وخت او زمانه تیره ده او د رنځیدلې انسان دبریا لیتوبونو غږ او ددوې هځنده کاروان دار تجاع او امپر یالیزم د توطیو او د سایسو سره سره دنوي ژوند د لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان اود هغوې احساسات او عوا طف دنوي ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهیواد د مسلحو قواوو په تیره بیا د رندوې نه لیکو سره د داسې شاعرانو پیوستون او د دوي درزمې او حماسې آنارو منځته روړل زموږ داو سنیو قهرمانو سر تیرو ، ساتنمنا نو افسرانو او نور ومنسو بینو د هڅولوله پاره مهمه ا نګیزه ده. ددوې رزمې او حماسې آثار کولاې شي تاودو مور چلونو ته لازیات شور او ځوږ و بخښې او هغه انقلابې مینې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تیرو او افسرانو په وجود کې جریان لرې لا شور او قوت ورکړي.
د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دې. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا یو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوي قلمونه دانقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هیله من یو چې دانقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبرې کړي. مینه او درنښت
د څاندوې د نشراتو اداره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سباوون

مونږ له تيارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وريځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو
د زړو ډيوې په لاس کې خيژو آسماني څوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو
مونږ عاشقان يو په غوټيو مين زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې خيرې زړه ګلګون پسې ځو
ليلا ليلا نارې وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو
وينو: رابلې شپې، مشال شپې، څراغو نه مو شپې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي يون پسې ځو
څو چې راټول يې نه کړو غونډ يې نه کړو يو يې نه کړو
مونږ د دې تيتو خورو خلکو پيوستون پسې ځو
ملګرو پاځې چې سرونو سره لوبې پيل کړو
راځې راځې چې يو پاڅون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲ـ۳ـ۱۲۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د وینولار

ځلیږي هره خوا کې مو د وینو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهیدو بیرغونه
دې سرو لارو ته ګوري چې په وینو مو وینځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه
د زړه وینې به څښوخو یو قدم به پرشانه ځو
د سر په زور به لارې جوړ وو په سم او غرونه
سرونو سره لوبو داورونو سین کې لامبو
د وینو په لار ځو چې څو پوره کړو ارمانونه
لیلا مو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته یې په بند بند ماتوو تور زنځیرونه
کاروان د انقلاب مو آسماني څوکو ته رسې
په هر قدم کې یې دو ورته دا خپل زلمي سرونه
دا سیل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور یې سوځوي دغه سرکښه تندرونه
ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلی
زمرو په شانته نیسي نوي نوي موچلونه

کابل ۸ـ ۶ ـ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مینه

زمـا مـــیــــنــه زمــا عـــشــق زمـــا وطـــن دې
دا مـــې ځـــان دې دامـــې روح دې دا مـــې تـــن دې
څــــو ژونــدې یـــمـــه وطـــن وطـــن بـــه وایـــم
دا مـــې بـــڼ دا مـــې جـــنـــت دا مـــې ختـــن دې
پـــروا نـــشـــتـه کــه پــه ســرو ویــنو لاهــو شــم
هـــر مـــیـــن د ویـــنـــو ســیـــند کــې لا مــبوزن دې
کــه مې ســتـرګــې د غــلــیــمـو ړنــدې نــه کـــړې
راتــــه تــــوکــــړې چـــې بـــې نـــنــګــه او ډارن دې
زه د هـــغــه پـــلار نـــیـکــه ربـتــیــــنـي زوی یـــم
چـــې پـــه ګــور کــې مــردانـه پـــروت سـور کفن دې

لغمان ۸ـ۲ـ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ — اروښاد اسحاق ننګیال

موږ ځارندویان

داوطن بــه جــوړ کــړو لکه نـاوې د جهان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
رنګه به دنیا کړو دغمو نـــو درنـــځونـــو
وراني به کړو ځلې دنادو د وذلتـــونـــــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مـــزلـــونـــو
رسو به منزل ته دخپل هیلو ، امیـــدونـــو
کوږه ملا تړلـــې دي هـــدف ته یو روان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
موږ جنګي لښکرو دز یارا یستونکو داسـرو
موږه لار ښوونکې د سـر کشـوتـو پـانو
موږه مخکښان د انـقلاب د قـافـــلو
موږه خادمان د خپـــلو لـــویـــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمریان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
هوډ مو وسپنیې دې، تندر یـزمـو ګـوزارونه
هیلې مـو سپیځلې، مقدسه مـوجنـــګونه
نه پریږدو تر مرګه مـوچلو نـــه سنګـرو نـه
ایښې مو لاسو کې قرباني ته خپـــل سـرونه
جنګ سره موجنګ دې امن او سوله مو ارمان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

/ ۱جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دټوپان دراتلو زور دي
ګړندي سیلۍ چلیږي
تورې وریځې لوېږي لوېږي
پټې پټې ویلې کیږي
*   *   *
په هر ګوټ کې لګیدلې
دپاڅون غړانده اور دې
خس خاشاک پکې سوزیږي
دادنوې ژوندون شور دې
*   *   *
د دې توري شپې سینه کې
دارمان ستورې پیدا دي
ژربه وځلې په بیړه
دانو خیال نه دې رښتیا دې
*   *   *
د وطن غوږ کې چغار کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

د تغیر بدلون سندرې

دهیواد انسان ته ښیې

د قیام په څون خبرې

* * *

سو ر جکړې را اوتلې

په مستۍ مستې چلیږې

لیرې لیرې به کړې دوړې

دا یې عزم دا پیمان دې

* * *

که څه شته مخکې سکرو ټې

پکې ښورې سره اورونه

په میړانه ورته دانګو

خیر که وخورو خپل سرونه

* * *

موږ به داورانې ویجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وینو اوبه کړو

که مو غوښې شي پرې غاړې

* * *

د (شهید) دوینو سند کې

د خو نحورو کور ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه سپیڅلې وینې
بې کساته نه پاتیږي

*　　*　　*

ستر سیلاب مو په شنا دې
رابهیږې مست سیندونه
تندر تندر غږ مبهارکا
لړزوې ځمکې هسکونه

*　　*　　*

دننګونو په لار نیسو
نوي نوي سنګرونه
دپاڅون بهیر روان دې
غوارې نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ اروښاد اسحاق ننګیال

د انقلاب چیغه

تل به تورتم نه وي
ژر به رڼا شي
که شپه اوږده شي اوږده
بیا به سبا راشي
د توپانو کاروان به
په ځغاسته بیا راشي
بیا په مستو څپو
د ژوند څپا راشي
جبر وستم به نه وي
ښه به دنیا راشي
د انقلاب چیغه به
رښتیا رښتیا راشي

بغلان
۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو بڼ

زړګـې شـو راتـه ویـلی پـه ګـریـوان ورژیـده
ککـونـه مـی پـه مـخ لـکه بـاران ورژیـده
جـرس چـی پـه غـوغـا د بـیلـتون او د هـجران
د هـیـلـو بـڼ بـی بـاده بـی خـزان ورژیده
ګـوګـل نـه مـروری شـوی د سـرو ویـنو غـوټی
بـلبـل یـی فـریادی شـو ګـلـستان ورژیـده
شـهیـدی مـی شـوی خـدا یه !د زلـمی عمر اسری
د ژونـد سـتـوری مـی ورو ورو له آسمـان ورژیـده
ژړا مـی کـه پـه ښـکلو بـانـدی نـه کـوی اثر
خـو زمـا مـړاو وسلـګـیـو تـه جـهان ورژیـده
اوس راشـی لـږ خـو وپـوښتـی لـه حـاله د ننګیال
چـی ځـنـګه یـی پـه هـیلـو ګـورستان ورژیـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هوډ

که مې سر په بیخ کې غوڅ شي له تنې نه

که مې زړه په منګولو وځې له سینې نه

که مې دواړه سترګې سر نه رابهر شي

په ګولو که مې سوري سوري ټټر شي

که مې ژبه په چاړو له حلقه پرې شي

که مې سرې ویني رګونه را خوري شي

د وطن په ننګ دا ټول په ځان منمه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

پت میړانه راته پاتې له پلره ده

ننګ، همت راته میراث د پلار نیکو ده

زه د تورو د شرنګا په ډګر لوی یم

زه د سترهسکو غرو د څوکو زوی یم

ما ته مور د غیرت درس راکړ شیدو کې

روزل شوی یم په غیږ د توپانو کې

زه توپان یم سیلاوونه ویښومه

زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دا وطـــن زمـــا او زمـــا د بـــچو کـــور دی

دا وطـــن مـــې د انـــا او بـــابـــا گـــــور دی

دا مـــې مـــینه دا مـــې ویـــنه دا مـــې تـــن دی

دا وطـــن د هـــر افـــغـــان زړه او بـــدن دی

دا ټـــا ټـــو بـــی د بـــاد تـــورو جـــنـــگیـــالـــو دی

دا زانـــګو د غـــیـــرت مـــنـــو پـــر گـــنـــو دی

زه بـــه دا وطـــن پـــه ســـرو ویـــنو ســـاتـــمه

زه افـــغان یـــمـــه خـــپل هـــوډ پـــوره کـــومـــه

* * *

دا وطـــن مـــی د گـــور بـــتـــو زمـــر و ځـــالـــه

دا وطـــن پـــه ټـــول جـــهان ورکـــوم چـــالـه

د ســـیلاب خـــوړونـــو خـــاوره ده ســـپـــیـــڅلې

کـــارنـــامـــې یـــې پـــه جـــهان بـــریـــښی ویـــاړلی

د غـــیرت غـــرېـــی جـــگ شـــوی تـــر مـــعـــراجـــه

هـــر غـــلـــیـــم یـــې دی پـــه خـــاوره کـــې تـــا را جـــه

زه یـــې پـــت ځـــیـــنی خـــپـــل ســـر قـــربـــانـــومه

زه افـــغان یـــمه خـــپل هـــوډ پـــوره کـــومـــه

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

سپینکې مخ

نه پوهېږم دا دې مخ دی که آفتاب
چې مین زړو نه چوي لکه حباب
سپین رخسار دې هسې نورشیندې په ګلو
چې لاله ورځینې اخلې آب و تاب
د لښکلې سبینکې مخ ځینې کړې شرم
چې په شپه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبڼ په ګلو پرېوځې یوځې
مخ په پاڼو پټول کا ګل ګلاب
ستا د سرو لبو نشه چې مالیدلې
اوس په ما کله تاثیر کړې خم شراب
زاهدان د زمانې به زهد هېر کړې
که ښکاره نازک صورت کړې له حجاب
مړاوې مړاوې راته مه ګوره ویرېږم
چې مې نه کړې د ښو په سیخ کباب
زه دې خاورې د قدم په سترګو موښم
ته مې وژنې په چاړو لکه قصاب
زه دې جار شم درنه وګرځم زرواري
لرې مې ساته نور د هجر له عذاب

کابل

۱۳۶۲/۱/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي حسن

دا مې زړه دې که په اور سوي کباب
نه پوهیږم یا سپر غې دي یا حباب

چې لمبې مې د ګوګل له څوکو خیږي
داغذاب د محبت دي که ثواب

په مستې مستې یې عقل نه بهر کړم
ټنګوي زما د سوي زړه رباب

له خماره مې په وینو نه مړیږي
په مزه مزه یې څښې لکه شراب

په ملالو خمارو سترګو مې وژنې
سر تر پایه یم له ویرې ضطراب

د زلمي حسن له ما صدقه غواړي
قتلوي مې په بڼو لکه قصاب

نور به نوم د محبت په خوله وانه خلم
که (ننګیال) ووت له دې غمه کامیاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) له شرابو شرابې یم
ساقې جامو نه راکه چې خراب او خمارې یم

زاهد دي تسبیحات که د جنت په تمه تمه
له ما سره یې څه دې زه په خپله دوزخې یم

پروا د کباب مکړه د تاکونو زوښې راکه
دزړه غوښې به خورمه هم کباب هم کبابې یم

داعقل رانه واخله خدای له پاره مې فروشه
د مینې سمندر کې یاغې شوي توپانې یم

کعبه مې میکده ده زما له نورو سره څه دی
دا ځکه له ازل نه دې کعبه کې زندانې یم

(ننګیال) درنه ځمه د جنون په لویه لاره
له ټولو سترګو لیرې یو اغزې بیابانې یم

کابل

۱۳۶۲ / ۷ / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بزګر خونه

په نړېدو شول زاړه قصرونه
په رپېدو شول سره بېرغونه
د دنګو دنګو بنګولو په څوکو
په لګېدو شول غلي اورونه
ځواني څپې شوې په منډو منډو
په ويښېدو شول ويده بادونه
هتکړې ماتې، زولنې ماتې
ليرې شول زموږ له خولې مهرونه
اباسين مست شو هندوکش ناڅې
په غورېدو شول پټ تندرونه
هيلې تازه شوې بيا راټو کيږي
سينو کې شور کا ځپلې زړونه
نورې شوې ورانې دوينو لارې
سپينه رڼا شوه د بزګر خونه
لنډ کړل له بيخه غضب د خلکو
ناولې چارې خونې لاسونه
بيا راژوندې شوې د غيرت چيغې
داد عمرو نو چوپ فريادونه
ملګېو وايې په چيغو چيغو
تل دې ژوندې وي انقلابونه

پلخمرې
۱۳۵۷/۲/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستر ګکونه وهل

سپينې رڼا ته يې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسيم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه يې ويده اور دعاشقۍ ويښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دميو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبيښاوه

زه دنشو خوږو خيالونو سره

دخوږې مينې مکيزونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

دیار په غیږ کې دخوبونو سره

دادمستیو په ټالو کې زنګیدم زنګیدم

دوصال شپه وه

داله مستیه زما غیږ کې ښوریده ښوریده

زه له خوښیه ددې غیږ کې تخنیدم تخنیدم

زه یې له تنکو تنکو لبانو سره

زه یې دزلفو له مارانو سره

زه یې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبیدم ، لوبیدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۳۶۰/۷/۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروا نشته

که هر څـــه په درد او غم کې تار په تار یم
هسې نه چې ستـا له مینـــې توبه ګار یم
په باران د کاڼي کرښـــه نـــه ورانیـــږي
زه د کاڼـــي کرښـــه هســـې استوار یم
اوره اوره دیـــار غـــمه پـــه مـــا اوره
وراتـــلو تـــه دې شپـــې ورځې انتظار یم
کوکې کوکې ډار او تـرس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما پـه اور سـوځه تیـار یـم
د تیرو سترګو خنجر که مې پـــه زړه کـــړې
څو ژوندی یـم ستـا دلطف به منت بار یـم
پـــروا نشـــته کـــه وفـــا نه کړې جفا کړه
خـــو همـــدومـــره راته وایه زه دې یار یم

بغلان

۳۰ / ۹ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطنه پاڅه

وطنـــه پاڅـــه ، ژرشـــه ویښیـــــږه
ارمـــان ته رسـي ، سره امیـــدونه
بیـــا دې ګلشن تـــه، نسیـــم راوړې
سره غـــوړیدلي ، تنـــکي ګلـــونه

***

ولس ویښ شوې ، خلک ویښ شــوي
ســـــره یـــو شــوي ، خواره کامونـه
لښکر لښکر شـــــوې ،دزمـــرو ډلې
دتورو بریښ دی ،دننګ ســـازونه

***

وطنـــــه ګـــوره ، خپــــلو بچـو ته
دې ننګیالو ، پیغـلو زلمـــو تــــه
ګــــوره چـــې لامبي ، دځان په وینو
ګــــوره چـــې دانګــي ، داور خپو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

وطنـــه ګـــوره ، ستـــرګې رڼې کړه

زلـــزاې ښوري ، سکـــوت ماتـــيږي

هتـــکرې څـــه شوې، زولنې څه شوې

اوس دحاکمو ، پښـــو کې شـــرنګيږي

***

ځمـــکه تاوده و لمـــر نـــوراني شو

تنـــدري قـــهر ، مـــو تو پاني شو

غضـــب مـــو وسول، دعيش قصرونه

تـــور زنـــدانو نه ، تور ګودالـــو نه

***

وطنـــه ګوره ، څـــه شور او زوږ دی

چـــې رانـــړي ږي ، د ستـــم بارې

ظلـــم بربـــاد شو ، ظالـــم برباد شو

له زړو يې څا څـــــي ، دوينـــو دارې

***

وطـــنه ګـــوره ، ستـــا په لمن کې

غوټۍ غوړيږي، څانـــګې نڅـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستـــــا پـــــه دروکې، ستا په رغوکې
دنيکـــــمرغـــــيو ، ډيـــــوې بلـــيږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپيلنې شـــم
ستا له اتلـــو ، باتـــــور بچـــيانـــو
زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم
ستا له شهيدو ستـــــا له غـــازيانـو

***

پريږده چې ټينګ شي، زموږ په وينـو
ستا مورچلونه ، ستا سنـــــګرونـــه
پـــريـــږده چې ځلي، ستا په هواکـــې
دننـــګ تـــوغـــونه ، سره بيرغونه

کابل

۱۳۶۱ / ۴ / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې غوټۍ

چې مې دې شونډو کې دناز خوږه خندا وليده

مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا وليده

خوږې موسکا سره چې تا ويش دغمو کولو

اوس مې په زړه کې دخپل غم برخه رښتيا وليده

تا چې شراب دسرکو شونډو بې بها راکول

نن مې په شونډو علامه دزهرو بيا وليده

دزړه په وينو مې دمينې غوټۍ وغوړيده

نن مې هاغه غوټۍ په باغ کې دبل چا وليده

هغه مهرو چې تر قيامته مې دځان ګڼله

اوس مې دبل سره ترخنګه په نڅا وليده

لغمان

۵ / ۱۱ ۱۳۵۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو

په دا جګو جګو څوکو

دپامیر هندوکش سرکې

دآمو هلمند په تل کې

بیا دلمر وړانګې ځلیږي

تورې وریځې ویلې کیږي

***

دهلمند سیند په شنا دی

ستر موجونه یې نخیږي

ځي کوکچه په غورځو پرځو

له مستیه غړمبهار کا

ابا سین کې شور اوزوږ دی

له خوښې ځنې ګډیږي

***

دیوه نوي سرود سازدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غړېږي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سيمه په سيمه

دآسمان جرقو بريښنا کې

ورکې زيرۍ ولسو ته

دسبا څرکې شوې شپو ته

ودې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سينو دزړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل دکارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو يتيمانو

***

ستر جکړ را الو تلې

په مستې مستې چليږي

ددې خاورې په فضا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

په دې زړه دایشیا کې

مړاوې هیلې را ټو کیږي

ولولې مو راویښیږي

تلوسې مو هوسیږي

بیا یوه نوې ساه خپره شوه

تش کالبوت داریانا کې

***

د تاریخ ویاړ جنې پاڼې

غورځنګونه ، پرتمونه

پټ میړانه دسوبمنو

توره ډال دغیرتمنو

کارنامې دشهیدانو

دغازیانو نیکه ګانو

بیا له سر ځینې تاندیږي

تیر یادونه ژوندي کیږي

کابل

۱۳۵۹ / ۶ / ۲۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید شاعر (۱)

دا ستبـــداد پــه ســـرو اورو کــې کړیدلې شاعر

د پرګنو او د ولس غمـــو خوړلـــې شـــاعـــر

دا د زیـــار کښـــو بې وزلانو ، کونډو رنډو میـــن

دا رنځیـــدلې، زوریـــدلې، دردیـــدلې شاعـــر

***

ده په ټول ژوند کې رټل شوي انسانان ستـایـــلي

ده د ولس ښادي خوښیو کې مدام خنـــدلـــــي

داو د خلکو چــو پړي او پـــاړکیـــوال ستـایوال

ده په ژړا ماتــم د خـلکو هـــر زمـــان ژړلـــــي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادرزمـــونـــو پیـــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مینه مست قهرمان

دادمـــرام او ارمـــانـــونـــو داوږدې لارې مل

داددې خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمـــان

***

داد ملګرو شهـــیدانو پـــه لار تلـــلې شـــهیـــد

دا په خپل سرو وینولت پـــت او لمبیدلې شهیـــد

دادهمرزمو همسنګرو قربـــان شـــوې « سنـــګر»

دادوطن خلکو« محبوب» ستر او ویاړلې شهید

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشونډو صراحي

اشنایه نــن دې مـــاته څـــه راوړي دي که نـه؟

دمیـو په بازار دې څـه ساتـــلي دي کــه نـــه

له ډېـرو بې صبـریو مې دسترګو کسي سوځـي

تــه ګـــوره چـــې له هجره مې ژړلي دي کــه نه

دزړه خـــونـه مـــې وسپـــړه داغونه پکې شماره

تنها کې پکـــې ګـــوره چـــې چاودلي دي که نه

پرې مـې ږده دشـــونډو صراحي تر سرکو څوکو

چې مـــې ورنه په غـــلاکې چا رودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجیبـــه ترشـي ویـنم

رقیب خـــو دې غـــوړو کـې څه ویلي دي که نه ؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبو سو خیراتونه

یار راسره مل شو دنیشو پـــه جنتـــــونو کـــې
داځه جادو پروت دی دســـاقي ډکو جامونو کې

رایې کړلې شونـــډې نذرانه کـــې دزلمي حسن
شونډې مې مړې شوي دبو سو په خیـراتونو کې

ترمې ترمې اوښکې مې له سترګو مرغلرې شوې
زیرې دوفا کوي آشنـا په سترګـــکونـــو کـــې

نا ځم له مستیـــه دهـــوا یاغـــي مـــرغه شومه
ګرځم یې دزلفو دباغچو په ســـرو ګلـــونـــو کې

مخ ته یې پتـــنګ شـــومـــه دلبو یې بورا یمه
کاشکې چـــې لمبـه شمه ددواړو په اورونو کې

ډوب شـــوم لـــه مستیه دځواني په هوسونو کې
اوړم ګنـاهـــونو کې را اوړم ګنـا هونـــو کـــې

بادغیس ۱۳ / ۹ / ۱۳۵۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمینې غم

چې مې زړه کې راپیدا دمینې غم شـو
سپیلنې شو لو غـړن قــلم قــلم شـــو

محبت یې زه په هسې رنځ اخـتـه کـــړم
چې علاج ته مې طبیب له عقله کم شـو

مینه اور دی په دې اور یم ستې شـــوې
هر سپرغۍ یې کله تیغ او کله بم شـــو

دمردکو په ډلیو کې ژونــــدون کــــړم
چې مین مې زړه په سترګو دصنم شـو

په نظر کې له ورایـه جـــادو نغـــښتې
سحـــــر طلسم یـــــې په ما رقم رقم شو

ســــاده دل وم لـــه انجــامه خبر نه وم
اوس ارباب راته دظلــــم او ستـــم شو

ما یـــې مینــه رښتیــانې رښتیا ګڼله
دریغه ، دریغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږده مزلونه

سـوځــمه داور پــه لمــبو سوځمه

هــرې خـــواته ګورم انـګارونه دي

زړه کــې مــې دغـم او اندیښنو څپې

پښو کې مې چار پیره زنځیرونـه دي

نه پو هیـږم دا لاره بـه څــومــره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مــزلونه دي

نه خیږي فریاد مې له خولې نــه خیژي

ایښې یې پـه خولې راته مهرونـــه دي

نه نه ... دا هـراس مې ویروی نه شــي

مخ ته مې نـژدې انقــلابـــونـــه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلې راشه

بېله تا مې دزړه صبرو قرار نه شي
گلې راشه چې مې اوږد انتظار نه شي

زه به لاره په ښو درته جارو کړم
چې نازک خاطر دې چېرې آزار نه شي

ما دهجر په اور مه سيځه ظالمې
دا تنکې حسن دې گوره خونکار نه شي

زړه مې ستا د مينې ډکه خزانه ده
ستا په شوخو کتو پام چې انکار نه شي

رنگه بنگه مې په غيږ کې راخوره شو
نور مې ويره له رقيب او اغيار نه شي

باده پام کوه چې ورو ورو ، راچليږه
تورې زلفې يې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به يې (ننگيال) له مينې تم کړي
څو منصور غوندې په دار او سنگسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاهیرومه

بیا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بیامې له سترګو اوښکې څخیږي

بیامې دعقل ستنه کږه شوه

جنون له ورایه راته مستیږي

بیمې مغزو کې لیونې شور دی

هیلې مې مړاوې مړاوې رژیږي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نوردرنه ځمه

تاهیرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼاشې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

زخمي زړګي ته به مې دوا شي

ماوی چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زماشي

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

دعشق په لار کې دې آیته کړم

تا په سینه کې داغونه راکړل

تا په څو نرمو ، خوږو خبرو

دمیو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

ای زما مینې، لیونۍ مینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

مينې ما پرېږده چې درنه ځمه

خير که سوځيږم خير که ويلېږم

يوداغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولېږم

پرېږده چې خيال کې له تانه لرې

ستا له يادونو سره لوبيږم

ای زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

بدخشان ۲۵ / ۹ / ۱۳۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري تنده

ســـاقـــي پیمانه واخـــله نو خمـونه تشوم
رګ رګ کـــې مې دمیـــو دریابـــونه بهوم
له ســوزه دخمـــار او د ســـاړه عقـل دلاسه
دزړه پـــه نغـــري بانـــدې اورونـــه بـلوم
پــــروا دزاهـــد مـــه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راتــــه راښیـــه جنـــتونـــه نـــړوم
احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکې ترې کـــم شي قیامتونه ویښـــوم
زمـــا خمـــاري تنـــده دڅـــو ورځـو تنده نه ده
ددی تنــــدې لـــه زوره ډیـــر دردونـــه تیروم
یوداغ نه دی په زړه کې چې یې څو پیالـــې دوا شي
خمـــونـــه تشـــوم پـــرې پـــرهارونه رغـوم
کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګونده

يه زما زما سپيڅليه ګونده
زما ننګ زما نا موســـــه
ته مې پت ته مې عــزت يې
ته شرف تــه مــــې ايمـــان

تا دځـــان پـــه وينو ساتم
سر ښندل زمـــا نـــاره ده
کا شکـې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمـــــان

دامې عزم دامې هوډ دی
دامې دنده دامې پريکړه
دژغورن پـــه لار دې ځمه
دامې لـــوړه دا پيمـــان

ستا په عشـــق او مينه پايم
تابه وايم تـــا به ســـتا يم
ستا په پت کې زما پت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ستا په شان کې زما شان

زړه مې خوځي ستا لپاره
سر به ښندم ستا لپاره
شهيدان به دې ګټمه
که مې ځای شي ګورستان

ستا درنه غيرته کې لوی شوم
تا دژوند درسونه راکړل
تا عاقل کړم تا اګاه کړم
يې له موره راته ګران

زه دتا په نامه وياړم
زه پتنګ ته مې ډيوه يې
پريږده پريږده چې مې ژوند کړم
ستا له مينې نه قربان

ما منلي ستا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ايرې شم ستا لپاره
دا به هم ګڼم ارزان

کابل ۱۱ / جدي / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګیال

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې سوز رسیږي

هسې کله په اور شمعې ویلې کیږي

هر سپرغۍ داور زما دزړګي کورشو

هډ هډو کې راته سیځي ایره کیږي

ربه چاته ګریوان ځیرې کړم وژاړم

چې مې یار راته دبل په خوله لمسیږي

که هر څو مره بار دخاورو په سر باد کړم

خو فریاد مې دچا غوږ ته نه رسیږي

هیڅ اثر مې دژړا وربانـدې نه کا

مسخرې کوي په اوښکو مې خندیږي

که هر څه نصیحتونه زړه ته وکړم

لیونۍ شي دماشوم په څیر ژړیږي

مینه نه ده خوشې خوشې غولول دي

نن زما سبا دبل غیږ کې نڅیږي

نه پوهیږم ددې عشق انجام به څه وي

دا اوږده لاره به څو راته لنډیږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ښه شپه وه

څــه ښه شپه وه مې خوړل وو خنديدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نخــيدل وو ګډيدل وو

څــه ښـــه شپـــه وه درندانو پا چاهي وه

څــه ښـــه شپـــه وه دخمونو تشيدل وو

***

څه ښـــه شپـــه دګلرخــو ځـــليدل وو

څه ښه شپه وه د سرو شونډو زبيښول وو

څه ښه شپه وه دجامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکــلول وو تخنـــول وو

***

څه ښـــه شپـــه وه راته پيغــلې ګډيدلې

څه ښه شپه وه تــورې زلفــې ښـــوريدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه ښه شپه وه ځومره مست وم ځه بې خوده

ځه ښه شپه وه ځه پایزیبې شرنګیدلې

***

ځه ښه شپه وه درندانو لیونتوب ؤ

ځه ښه شپه وه دمستانو بد مستوب ؤ

ځه ښه شپه وه ځه بازارؤ، دعیشونو

ځه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښیار توب ؤ

***

ځه ښه شپه وه ځه تارونه غږیدلو

ځه ښه شپه وه ویده زړونه ویښیدلو

ځه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

ځه ښه شپه وه یار مې غیږ کې لوبیدلو

***

ځه شیبې وې ځه یادونه ځه بزمونه

ځه شپې وې ځه ګډاوې ځه سازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شیبې وې څه دیار مینه خوږه وه

څه شیبې وې څه یې غیږه کې خوبونه

***

داویده وه ما یې زلفې لوبولې

داویده وه ما یې سرې شونډې رودلې

داویده وه دحیا لمن کې پټه

داویده وه دحیا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمینې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمینې

ربه څه شوه دازما لیونۍ څه شوه

ولې راغی بیا په ما خزان دمینې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوليدلو هيواد والو ته

يه وطوانو الو ، يه هيـــوادوالـــو
يه لرې لرې ، يه پـــرديســـانـــو
يه غـــوليدلـــو دوطن خـــلكـو
يه دبل كـــوركې ، مساپـــرانـــو

***

يـــه شــــمله ورو ، يـــه ړيـــرورو
شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو
ولې سوداشوې ، دبل په لمخـــــه
برم مو څه شو ، غيرت مو څه شـــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له ها خوا
ستاسو له پښو نه دزولنو شور
په ستركو وينم ، په غوړو اورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو لاسونه، داتکړو شور

***

«اوس دبادونو مستـــو څپو کې
ماته رارســـي ساســـو غوږونه»
ګورم چې لـــوړ شول دآسمان زړه ته
دتاسو چیغې ، کړیکې آهـــونـــه

***

ګورم چې څنګه ددام مرغۍ شوې
دښکاري لاس کې به حلالیــږي
ستاسو پټ وینم چې درنه تښتي
په دې ډاریږم چې رسوا کیـــږي

***

یـــه وږیـــو تـــږیو لـــوڅو لغړو
یه دعمرونـــو رنـــځـــو وهـــلو
یه دردیدلو ، یه کـــړیـــدلـــو
خـــوږمنو خلکو غمـــو خوړلو

***

داڅومره ننګ دی دا څومره شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم يو عقــل قبـــول کا

چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

دا وطن ستا وو ، دا وطـــن ستـــا دی

دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نيکونو

دا مـــو ګټلې دا مـــــو ســـاتـــلـــې

دځان په غوښـــو دزړه پـــه وينـــو

***

راشی پـــه مينه د وطـــن غيـــرته

د وطن ستـــرګی درتـــه کـــږې دي

اوس مو په خاوره سباوون ښوري

دانقلاب پرې سپيدی خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې څنکندن

ځومره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوريږي
دريغه ، دريغه ، دريغه چې اشنا رانه بېليږي

ما خو دژوند ځړيکه داشنا مخ کې ليدله
پوه شومه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژيږي

فکر او عقل واړه رانه لاړل او ياغي شول
باد دليونتوب راته په سر او مخ لګيږي

مينه مې په زړه کې په سلګو شوه څنکدن کړي
کاڼي بو ټي ګوره چې زما په حال ژړيږي

مرګه رارسيږه خدای له پاره مه تميږه
دابه څه ژوندون وي چې بې ياره به تيريږي

ډوب شومه « ننګياله » نور په شرم او پيغور کې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مې شرميږي

بادغيس ۱۳۵۸/۷/۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لګي

مستۍ لیونۍ دغم څپې لګي

شورکوي په زړه کې مې غوغا کوي

سازکوي ، اوازکوي نڅا کوي

اوس لیونی کیږم

خدای چې مروره رانه مینه شوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وینه شوه

څه وکړم ګریوان چاته پاره کړمه

چاته دازخمي زړګې ښکاره کړمه

وه ژاړمه چاوته ناره کړمه

اه مې هیڅ څوک نه اوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیـــر دی دیار عشق کې سودایي ښه یم

ورک لـــه کور اوکلي سودایي ښه یـــم

پریـــږده لادغم پـــه اور کباب شـــمـــه

وســـوځم لمبـــه شمـــه خو ناب شمـــه

ومـــرمه زړه چـــاودې شم حباب شمـــه

دابـــه مـــې ســـزاوي

کابل ۴/دلو / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ

بيا د مطرب په نوا مسته ده نڅيــــږي نجلـــۍ
پاې زيبه مه يې شرنګوه چي رسوا کيږي نجلـــۍ

ميــــګونې شونډې يې خمار دمې خورو ما تــوي
مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړيږي نجلۍ

ځلين رخسار يې د آسمان زيب او بريښنا شرموي
سپوږميه بريوزه چي رڼا ته دې خنـــديږي نجلـــۍ

بيا د نرګس او لا له رنګ مړاړی زيبيښلې ښــکارې
ځګه په لښتو يې شوخـــې کـوې لوبيږي نجلـــۍ

زړګيـــه غلـــې شــــه آواز د تــو پومـــه وباسه
بيا به په منډو شي حياور ځي شرميـــږي نجلـــۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مغان خرابات

بیـــا څــه شـور ده څه غوغا ده د مغان په خرابات کې
څــه د عشــق نغمې غـرېږي د مطربو پــه رباب کــې
څــه کــړ نګار دي د جامونو څــه بازار دي د مستیــو
څه خــــورې نشـې پـرتې دي د ساقي په میــو ناب کې
بـــې هوښــې دي بیخـــو دی دي جهــــان د بې غمیــو
غم اندوه لره ځاي نشتــه درندا نو په کـــتاب کــــې
اې زاهده ای نا صـحه ما ته وعظ نصیحت مــــه کـــړه
هسې خوند چې دلته شته دی نه مسجد او نه محراب کې
ساقي راکړه پیالې راکـــــړه راکـــوه یې را کوه یــــې
څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو میودریـــاب کــې
دا مې کور کړه د خوښیو میخانه زما مســــکن کــــړه
څو ژوندې یم پکې پایم د نشو سیل او سیـــلاب کــې

لغمان

۳۰ / ۲ / ۱۳۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو خبره

آشنا یه ګوره خـــوا ته دې په غلا راغلې یم

دیدن ته دې په پټه پټـــه بیا راغلـــې یـــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقیـــبـانـــو

ترخنګ دې په الله او بسم الله راغـــلې یـــم

نن بیا د تنکې حسن غوړېدلو بـــاغیچو تـــه

بلبل غوندې په چیغو پـــه ژړا راغلـــې یـــم

په یاد د آدمخورو ، لیونو ، مخمو رو ستـــرګو

مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلـــې یـــم

یو جام د میو راکه له سورکو میګو نو شونـډو

په ډېرې بې صبرې او وار خطا راغلـــې یـــم

د خدای له پاره نور را تـــه د تلـــو خبرې مه کړه

داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې یم

رټـــل د عـــاشقـــانـــو د پښتـــو خبره نه ده

ننګیـــال د رتـــه پـــه عـــذرو په دعا راغلې یم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

وخوړمه خدایږو داغمجنـــې زمـــانې ســـاقي
راوړه راته راوړه دمستیو پیمـــانې ساقـــي

وبـــه چو له غــــمه اشنـــا جګي جګي ژرکوه
ډکې کړه په بیړه له شرابونه پیـــالې ساقـــي

ستـــادې دشـــرابو په پاکې او تقـــدس قسم
مکړه راته مکړه دومره دومره بهـــانې ســاقي

عقل رانه واخله دجنـــــون لارې راوښیـــه
ومې سوځه زړه کې دغمـــونو خزانې ساقـــي

نور به توبې نه کړم کاشکې داتوبه مې ماته کړې
کوربه میکده کړم راکړه ځای په میخانې ساقي

داسوال مې قبول کړه نور دزهد په لار نه ځمـــه
خوښ په خرابات یم مناجات نه مې توبې ساقـــي

۱۳۵۳ کال / لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبهار شپه

دبهـــار رنګینـــه شپـــه وای

زه او تـــه ســـره هـمـــرا وای

دمطـــربـــو تـــرانـــې وای

ورتـــه دواړه پـــه نڅـــاوای

***

کنـــډولـــۍ وای دشـــرابو

شنـــۍ پیـــالې مو کړنګولای

بلـــبـــلان پـــه چغیـــدو وای

دګلـــزار پـــه تمـــاشـــاوای

***

داوبـــو پـــه شـــرشـــرو کې

ګـــډیـــدلای لمبـــیـــدلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅوک نه واى هيڅوک نه واى

پــه قــهقــا واى په خنــدا واى

***

په شنـــو بو تــــو غزيــدلاى

شبنـــم ورو ورو اوريــــدلاى

شپـــه لاهــم پســـې اوږده واى

نه رڼـــا واى نـــه سبـــا واى

***

ستا دزلفو سيـــوري لاندې

په خوږو خوبو ويـــده واى

تا پــــه مينــــه نــازولـــى

نه اندوه نه واويــــــلا واى

١٣٥٣ كال لغمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن ډيوې

زړه مـــې دتـــا پـه ديـدنو موړ نه شو
باغ پـه دا ډيرو پسرلو مـــوړ نــه شو
څو يـــې راپـــورته کړل داور جامونه
ساقي پـه ډکو پيمانو مـــوړ نه شـــو
ستـــا دښـــکلا پـه اور سيځلې ميـــن
لکـــه پتنګ پـه سوځيدو موړ نه شـــو
زړه مـــې شبنم غوندې دګل پـه څـولۍ
ستـــا پـه سينه پـه ويد يدو موړ نه دی
لـــېـرانـــږدې که دسرو شـــونډو غوټۍ
وږی خــاطـــر مې پـه بو سو موړ نه شو
دګلـــو غيـــږ کې زبيښل شوې بورا
دســـره ګلاب پـه اننګو موړ نه شـــو
لـــږ راتـــه بلـــې کـــړه دحســـن ډيـــوې
«ننګيال» يې اور کې پـه سوځو موړ نه شو

کابل ۸/۸/ ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې لار

دا جمل خټک د دې غزل په اقتفا

که په مقتل لاره تيريږي په مقتـــل ورځــــو

دا ځل جـــانان پســـې ملګرو تر منزل ورځـو

ورځو ورځو ديار در شل ته پـــه برغل ورځـو

موږ يې ديدن پسې دوينو په بـــدل ورځـــو

پريږده چې خوځي هره خواکې داجــل وزرونه

مونږه سر تيري يو په خواکې د اجــل ورځــو

ځو چې له ورايه يې د حسن ډيوې بلې نه شــي

تر هغو پورې به دزړونو په مشعــل ورځــو

خير که په دغه لارکې ټول له ښنو وغورځيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دزړه په سر باندې دمینې په تکـــل ورځـــو

دمغرور حسن د مغرور جمال لیده پـــه تـــمه

دآد مخـــوروخوني سترګو په مور چل ورځـو

که یې د زلفو تروږمې وي د تلو لاره نـــه وي

مورې یې د ټیک درښا یې په جل او بل ورځــــو

چې یې د شونډو دګر مې په تصور مستیـــږو

که مو په سترګوراښکاره شي په متقل ورځـو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمازړه

ربه خـــو مــــره نــا قــرار دی زما زړه

د چا غــم کــې ګرفتـــار دې زمــــا زړه

نه پوهیــږم چاپه کوم تقـصیر نیـــولـــې

چې لایــق یې د سنګســـار دې زمــا زړه

دابــه څــوک وي چې د غــــم پیټې رالیږي

چې هـــــردم ورنــــه آزار دې زمــــا زړه

داد چا په سینــــه ناست ښکاري بازان دې

چـــې زخمــــــې یې په منقار دې زما زړه

زمـــــا خــــدایه دا خوني سترګې د چادي

چـــې ګـــولو کــې یې حصار دې زما زړه

داد کـــومـــې دلـــر بادشونــدواور دې

چـــې ستـــې یـــې په انــګار دې زما زړه

نه پوهیږم دانا دودې پـــه مـــا څــوک کړې

چې همیش تـــرې نـــا زار زار دې زمــــا زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

د بهار وږمه

د بهار وږمه چليږي ګډ وي څانګې ښاخـونـــه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخـــونـــه

د بهار مستو شيبو کې په دې ښکليو باغيچو کې
مطربان سره ټول شوي غـــږوي د زړو تـــارونـــه

د خمار په وينو لږند جادوګر ماښام مســت شوې
دافق په شونډو خپل دي تخنوي د ستورو زړونـــه

د سکروټو جام په لاس کې ساقي اور سره لوبيږي
تشوي د اور خمو نه هير وي پې خپـل غمـــونـــه

يو بازار دې د مستيـــو يو جـــهان د بيـــخوديـو
د هـــر بـــوټي له شـا خيږي د پيغلو ټو آوا زونه

مادلې دلـــې راوړي ســـره ګلـــونه د لالـــه وو
ښکلـــو مـــه يـــې پـــه پاټو د شهيدو مزارونه

کابل

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دياري دود

د حميد مومند ددې غزل په اقتفا:

يار راځينې لاړه پسې نه مرم ژوندې پايم
تو زما په مينه چې لا پايم بې وفا يم

يار مې مساپر شو زه لا پايم په دنيا
((تو زما په مينه)) زما په عشق او په وفا
نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځاو په اوکې
نه په ژړا سر شوم نه مې هيره کړه خندا
نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښکل کړ
نه يې شوم ملګرې د سفر او نه همرا
نه مې سر له کاڼو سره وجنګاوه په زوره
نه مې ځان لاهو کړ په کوم سيند او په دريا
دا بې حسه زړه مې څه له کاڼو شګو جوړ دې
نه په چيغو سر شو نه پرې وشوه څه بلا
دود دياري دا و چې له غمه ليونې وای
نه له غمه مړ شوم نه ملنګ کچکول تر شا
زما په شان بې پته محبت کې مونده نه شي
نشته عاشقې کې ما رسوا غوندې رسوا

درزم ورځې

اوښکې مې ليمو ځنې په مخ دوچيدو نه دي

سوي پرهارونه مې دزړه په رغيدو نه دي

مانه دبهار وږم دشعر په ژبه مه غواړې

دازخمي حواس مې دبهار او پسرلونه دي

ما دحسن باغ او دسپوږمۍ جلوو ته مه بولې

داغمجنې سترګې مې دحسن او جلوو نه دي

پرېږدې چې سرې شونډې دسره جام په شونډو خښې شي

زما داترخې شونډې دشرابو دنشو نه دي

زه به څنګه دار باندې دزلفو ښکلا وليکم

داد دار شعرونه دي دزلفو دمسرو نه دي

پرېږدې دار په غاړه درزمو ترانې جوړې کړم

داد رزم ورځې دي دبزم او ميلو نه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دحسن څرېکې

لکه سپوږمۍ له وریځو وځـي ځلیــږي پســې
دزلفو سیوری یې په مخ راشي پټیــږي پســې
دزړه مرغۍ مې پسې پورته شي نیوې یې نه شــي
ویلې شي وڅاڅي نارې وهي چغیــږي پــســې
ای دحـــرمـــان لمبـــو راپریوځې ما وسوځوې
میینــه ویـــنه مــې تاوده کړې چې سړیږي پسې
لیــونې زړه مــې پســې سترې شو دیدن لټوي
لکه مـــاشــوم وړې سلــګۍ وهي ژړیږي پسې
نسیمه جار دې شــم دزلفـــو جـــال یې ونـــړوه
چې یې دحسن څرېکې وځغلـي بلیــږي پســې
نور به «ننګیال» دملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
دیدن دمینې لټوي غورځي پــرزیــږي پــسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوزخي عمر

ساقي خدای لپاره وسوم څه د ځښو جامونه راکه
دګمراه عـــقل له پښــو مې دجنون وزرونه واکه
کـــړوي مـــې کړوي مې دخمار ليونۍ کړيـــکې
جګـــې جـــګې ساقي جګې په نشو يې وار خطاکه
تـــويوم درته په خدايږو په خمُ خمُ ګوهر داوښکو
پـــه بـــدل دهريو خمُ يې راته يو څاڅکې اهداکه
دژونـــدون ستـــړې بيړۍ مې والله په ډوبيدو ده
دنشـــو پـــه توپـــانو يې راته پورته په هواکه
دګنـــاه خبـــرې پريږده زه رسوا ګنهکار خوښ يم
ما دتا لمن نيولې ټول عـــالـــم کې مې رســـواکه
دوزخي لنډکې عمر مې دمرګ پو لـــې ته بيـــايي
دا وروستې شيبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلاکه

کابل ۹/ ۹ ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو مشال

قصاص که اخلي څوک له چانه د خطا په ګناه

ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا پـــه ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ویرې څه ویلای نه شم

چې مـــې رټـــې هـم دخندا هم دژړا په ګناه

زه دې دیـــدن تـــه بلوم دزړه دوینو مشال

ته مې شړې له ځانــه ولې درڼـا په ګنـــاه

زه لکه شمعه تا ته ژاړم پـــه زړه اور لګـــوم

ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا پـــه ګناه

لږ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پـــرهـــار

بیا مې لمبو کې سوځوه دیوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګوري پيالې

ستوري د سحـــر په را ختلو دي

شونډې د غوټۍ په غوړيدلو دي

زړونـــه تخنـوي د پســرلي وږم

زلفـــې د سنبل په رپيـــدلو دي

خانـــدي را ته جام د ګلابـــي نشو

ګوتې د ساقي د مچـــولــــو دي

حسن د بهار ، د ميو سرې پيــــالې

خدايږو ، چې ژوندی د تيرولـو دي

نن مې په زړګي کې د زخمو پـــولې

ښکاري چې نو اوس د رغيـــدلو دي

دا ميګونې شونډې انګوري پيالې

خولې که د زبيښلو ، ويلولـــو دي

دا د غم لښکر ې د عمـــرو ميلمې

زړه نه د ننګيال په ورکيــــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونۍ مینه

یاره ستا په محبت زما قسم دی

چې یوه شیبه د هجر په ما غم دی

هسې زه بې صبره ترې دلیدو یم

لکه ترې مړاوې ګل چې د شبنم دی

بیا دې مینه لیونۍ شوه ځنډنۍ شوه

نه پوهیږم دا نو څه ظلم او ستم دی

چې مې زړه کې ستا د عشق لمبه خوره شوه

اوس نو ځکه لوغړن قلم قلم دی

که فرمان مې د مرګي راشي فرق نه کا

خو هراس مې ستا له عشقه دم په دم دی

څو ژوندی ستا د مینې بندګي کړم

ما منلې ستا په عشق کې هرماتم دی

لغمان ۱۳۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهیدانو مزار

داچـــې خوځي په هوا کې په مستې مستې رپیږي
ســـره توغـــونه دي ویاړلي څومره فخر کا نازیږي
دانـــارې دي دشـــهیدو نښـــانـــونـــه داتـــلو
سرې لمبې دي دسرو وینو دغیرت غـږ ترې جګیږي

***

قافله دمیړنو ده ستر کاروان دننـــګیـــالیـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتوریالیـــو
سر ښندونکي دوطن دي مینـــان د اولسونـــو
شهیدان دي دټاټوبي ویاړ په داسې جنګیالیو

***

دوی اتل او باتوران دي میړني قهرمـــانـــان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی یې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثـــار شـــوي
دارښتیني افغانان دي ، دارښتیني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهیدانو غونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زيبا جشن

دا زموږ دخلکو دننګونو او رښتيا جشـــن

دامو دجنګونو ، درزمونو دځلا جشـــــن

دامو دمرام دارمانونو دوفـــا جشـــن

دا مو دې زخمي ستړي وطن ته دښکلا جشن

داددې هيواد دخپلواکې او دبقـــا جشـــــن

***

دلته راته جوړ ښکلي بزمونه اتڼونه شـــــول

هيلې مو تازه شوې راژوندي مو وياړونه شول

لنډه مو شوه لاره برياليي مو ارمانونه شـــول

دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شــــول

دلته مو پياوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول

دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونـــه شول

دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شـــــول

دلته سره يو زمونږه ژمنې او بولونه شــــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

جګه شوه ناره دانقلاب مو ولس..ونونـــوکې
کليو ، کروندو کې دوطن په سمـــو غرونو کې
وخوځيده وينه دغيرت مو په رګـــونو کـــې
شور دازادې مو لور را لور په غرو رغونو کـــې
هسکې مو پګړۍ شوې دپلرونو په ملکونو کې
زوږ دخوشحالې راته نڅا کوي ســرونو کـــې

***

يه زماوطنه لا پوره دې ارمانـــونــــه شـــــه
تل دې يې سر لوړي وسپنيز دې سنګرونه شـــه
هيلې دې کا ميا به بريالي دې غورځنګونه شــــه
هسک دې په دنيا کې دبريو بيــــرغـونه شــــه
غوخ دې دغليمو له تنونه اورميږونــــه شـــــه
يه وطنه جار مو ستـــــا له کاڼـــو نه سرونه شه
هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښايسته ګلـــونه شه

کابل ۴ / دلو / ۱۳۶۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

يو خوا پسرلې دی بل دښکليو بوی لګيږي
بيا په ميکده کې بادې خم په خم تشيـــږي

ګوره له مستې نه چې هرڅه نشه نشه شـــول
ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرميږي

باد دسبايې دبد مستيو غيږې پرانيستــــې
پاڼو دګلاب سره غوټۍ ناڅـــي لوبيـــږي

دلته بهاري وږمه دزړه سوزونـــه وژنــــي
څوک به ليوني وي چې غميږي نه مستيـــږي

څيـــرې شـــوې پردې دګناهونو دعشاقو
شونـــډې دمينـــو ســـره يو پربل خښيږي

ورځې دمخمورو شونډو بيـــا دمسيدو شوې
داسې مستانه ورځې به بيا کلـــه رسيـــږي

کاڼي بو تې واړه زما سترګو ته غوټـــې شـــې
شعر مې اباسين شي په زړګي مې رابهيـــږي

کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه مې فروشه!

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیږي نه
زما خماري تنده څو پیالو باندی ماتیـــږي نـــه

وسپړه دخم غوټـــه چـــې زړه پـــکې لاهـو کړمه
دادعمـــر تـــږي پـــه کاســـو باندې مړیږي نه

مـــالـــه دې قالبـــه دســـاړه عـــقـــل راباسه
دالیـــونـــۍ ذهـــن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشـــه ! ساقـــي جانه زه دې جارشمه
لاره دجنـــون دلـــته تـــیریـــږي که تیـــریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پورته کړو
داد خم اورونه سره پورته کړو
راشې د نشو په لمبو وسوزو
سره سره انګارونه سره پورته کړو
راشی دا ارام جنون را پاڅوو
مست مست اوازونه سره پورته کړو
ګوري چې ډوبیږو دخمار په ډنډ
پاڅی چې سرونه سره پورته کړو
راشی دا سړې وینې راګرمې کړو
مړاوي قدمونه سره پورته کړو
لږ خو سره تاو کړو درباب خوږی
وناڅو غږونه سره پورته کړو
رنګه کړو یارانو دتقوا دیره
سر په سر خمونه سره پورته کړو

بغلان

۱۳ / ۱۲ / ۱۳۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدئ

پریـږدې چې داخړې وریځــې والوزي

پرېږدی چــې دلمر کلی روښـــانه شي

پرېږدی دآسمـــان له دوزخـــــي زړه نه

پیغله سپوږمۍ پورته شي روانــه شـــي

***

پرېږدې دآسمان له خـــــــړې تندۍ نه

سپین ستوري راووځي بې حجابه شي

پرېږدې دازړه ځمکه هم وخـــــاندي

ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پریـــــږدې چـــــې له ګــــل سره ګلبڼو کې

بیا خـــزان وهلــې بلبل ونـــــــا څــــــي

پرېږدې چې د ســـرې غوټۍ په مخ باندې

څاڅــــکي د شبنـــم به ورو ورو وڅاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پریږدې چې دهر بـوټي له شائینـــې

پـــورته د پیغلتــــو اوازونـــه شــــي

پـــریږدې له هـــــر ګـــټ له هرې تیږې نه

پورته د شپونـــکي شپیلې سازونه شي

***

پریږدې چې د خم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامــــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې دعمروتــــوبې

جـــــورې پـــه محتسبو قیامتونه کړي

***

پریږدې د سپوږمۍ سپینې ډیوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شـــي

پریــــــــږدې دازړې دګنــــاهو پردې

غیـــږو د مینـــو کــــې ویجاړې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پریــــــږدې دامو سپینـــو قطرو سره

ګله دمعشو قو دتن عطرونـــــــه شي

پریږدې دآمو دغاړې هر بـــو تـــــې

زلفو دجنکیو ته ګلونـــــه شـــــــي

***

پـــریـــــــږدې دا زما انقـــلابي وطـــــن

وخاندي بهار سره مســــتي وکـــــــړي

پریږدې چې دا ســـــوې سپیلـنۍ خاوره

ونا څي ، موسکا وکړي خوښي وکـــړي

حیرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماری عقل

راځې چې سره ووځو یو ځل بیا په سیل د ګلـو
یو شور د مستې ساز کړو د جامو په کړنګو لو

نن باد د سبا وایـــي زیـــرې زیـــرې د بـــهار
راځې چې بهار مست کړو د نشو په ګرمـــولـــو

والله چې له خماره خمـــاري عقـــل مې وژني
ساقیـــا توفیق راکـــه لږ د ځـــان د هیرولو

رقیب خو مو لمبـــو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چې لږ ستـــي شو د پـــې مخو په کتلو

ساقي زما زړګې تـــه دوړمـــو خبـــرې راوړه
د شونـــډو په مـوسکا کې د غوټې د خندید لو

دالو یه د خاموشـــي د بیلتـــا نه راځنی یوسه
خبـــرې راتـــه مه کړه د هجـــران او بیلیدلو

ای باده زما خوا ته لـــږ خه مشک د زلفو خور که
تسل به مـــې د زړه شـــي د آشنـــا په یادولو

بهاره داځـــل ما تـــه د وصـــال یو زیري راکه
داغم راځینې واخله خـــدای له پـــاره د سیځلو

کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زړه راته مست شو اتڼو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګله لارور کـه چي والــوزي

هوا بازي لکه د بازغـــــواړي

* * *

بيا مې مغزو کې شه غوغاخـوره ده

غواړې چي مست او ليونې مي کړي

د کومــي مينـــي او وفـا په خاطر

غواړې چي سوې سپيلنې مــې کړي

* * *

ستـــــورو تـه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمـــان پيـــغله پـه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګـورم چې نشه نشه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرونه رغونه په موسکا ښکاري

* * *

آسمانه وواېه څه زیري لري

دباد له غیږي نه پیغام راکه

زه دې قربان شم له درا نه سکوته

یو سکوت مات کړه ترې آرام راکه

* * *

ستا له درنې او له نا پایې فضا

ما ته ګونګې شا نتې آواز راځي راځي

ستا ددې مستو توپانو له څپو

یو نوي شور او نوي ساز راځي

* * *

آسما نه پوه مې کړه د خداې له پاره

ستا په ګونګې ژبه پوهیږمه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

لږ راته وسپړه دهن غوټې

نږدې دي شونډو ته رسېږمه نه

❊ ❊ ❊

آسمان ولې راته حال نه وايي

چې خلک پاڅيدل وطن ويښ شو

ولې ناره ولې فرياد نه کوي

چې خزاني مړاوې ګلشن ويښ شو

❊ ❊ ❊

ولې دانه وايې په چيغو چيغو

چې د ظلمت ماڼۍ نسکوره شوله

ولې دانه وايې په مسته ژبه

چې دعيشو نو دنيا توره شوله

❊ ❊ ❊

ولې دانه وا يې چې ونړيده

داد عمرونو د ظلمونو زندان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ولې دانه وايـــې چې و پـــرزيـــــده
دبد مستيـــو اوبـــزمـــــونو سلـــطان

* * *

آسمانـــه ووايـــه چـــي ما تـــې شولې
لاس او پښـــو نـــه دپيـــړيو کـــړې
وايه چې راغلـې په مســکيو شـــونډو
د ســـرو زرمـــونـــو دبـــريـــو ډالۍ

* * *

آسمـــانه څـــاردې شـــم دروګـــر څمه
خلـــکـــو تـــه زيـــرې دبدلون ورکه
ټـــولـــې دنيـــا او دنيـــاوا لـــو لره
خبـــر زمـــوږه د پـــاڅـــون ورکـــه

* * *

آسمـــــان ويـــښ شـــه تـــو پان وخوځوه
آوازه دې تنـــدر تـــــه دې زور ورکـــه
چـــا تـــه پـــه قـــار شه چاته ومسيږه
خپـــلو تـــه شـــور دښنو ته ګـــور ورکه

بغلان

۹ / ۲ / ۵۷ ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا یادومه

ډیر مې یادیږې په رب قسم دې

ستا نرمې نرمې خوږې خبرې

ډیرمې یادیږې په خوب او ویښه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځیږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې د شبنم څاڅکې

په چکرو تې بیا مستې نجونه

زاڼو هوا کې امیل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خیلو نه

مسته هواده مسته فیـٔا ده

له ګلو خیږې خواږه عطرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میندو پلرو له لاسو نیولې

خپل نازولې تنکې بچو نه

زه غمو وړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه) (۱)

یه زو یه زو یه ګلا لې زویه

زه به دې هیر یم که دې یادیږم

زه چې هر څو ځان مشغولومه

خو ته را یاد شې نو بیا ژړیږم

چې ستا په شانته کوم کو چنې وینم

زه لکه شمعه ورته ویلیږم

چې ستا د څښو کاږه په زړه کړم

کله مو سکې شم کله غمیږم

که هر څو زړه ته ډبرې میدم

نه مې هیریږې که هم بیدیږم

زه غموړوې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

که هر څو مله مې وخواته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

رالره جوړ کړې تاوده بزمونه

هر ځو مې ښکلې که غیرې کې نیسې

ځو په مامو ښی جوړه تیو نه

که ځو یې لمس کړم غوښن ورنونه

هر ځو که بزم د ځوانې تود شي

هر ځو که تش کړم میو خمونه

هر ځو نشې مي له عقله خلاص کړې

هر ځو مې مست کړې خوا ږه عشقونه

په رب قسم دې چې ته را یاد شي

په ما شي زهر واړه خوندونه

زه غموو ړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

ورځ خو لا ښه وې په دنده بوخت یم

لعنت په شپې شه بده تیریږي

اوړم را اوړم قرار مې نه شي

بستر مې او ښکولا ندې ډوبیږي

خو که یو ځل مې پرینښاتې یو سې

له ځایه خیزکړم زړه مې درځیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايمه نه چې (آرش) مې لوخ وي

وايمه نه چې ساړه بې کيږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم.

خو په بچې مې لاس نه لګيږي

له ويرې پاخم يو ټکان و خورم

شپه مې همدا سې ټوله تيريږي

زه غمو وړې

په حيرت تللې

(يوازې ناست يم تا يادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلايق له يوه شعر څخه نقل شويدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو ته چې ترخیص یې نه دې اخیستې او په داوطلبانه توګه ښارندوې په لیکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکې

ملګرو ګـــــوري دې خورو درو نه
د شــــــاه زلمیـــــو تـــرانې راځې
ګورې چې ویښ شول د همت بچوړې
دغرو له څـــو کــــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ریـــــدل وخوځیدل
ګورې چې مستې شوي زمریانو ډلې
ګورې چې وا لوتل په هـسکو تـــړو
دا دشا هینو او بـــازانــــــو ډلې

* * *

ګورې له تیکو تورې ووتــــــلې
ګورې چې وبریښیده خړه فـــضا
ګورې چې وغوړیده و تهوکـــیده
په غرورغونوکې موسکا موسکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ګورې چې ورانې شوې دویـــــنو لارې
ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودیده
ګوري چې هلته ارتجـــاع بـــــوره شوه
ګورې چې دلته ی لمت و ړنګــــــیده

* * *

ګوري چې توري وريځې وتښتـــيدې
ذ آسمان پیغله په ګـــــدا راغــــله
ستورو ته و ګورې چې ونځــــــيدل
د ځمکې شونډو ته خنـــدا راغــــله

* * *

کورې چې بلې شولې ســـري سکروټې
پکې ایرې شول د ډالـــــرو بچـــــیان
ګورې زموږ د پیغلو اوښکو سین کې
ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګیان

* * *

ګورې په وچو ګردو هـــلو شونــــډو
خوږه غوندې خندا راغـــله راغــــله
ګورې په سو یو کړید لـــــو زړګــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبه دمينې او وفــا راغـــــله

* * *

ګورې په وچـــو ګـــردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغــله راغله

ګورې په سويو کـــړيـــدلـــو زړګو

جذبه د ميـــنې او وفـــــا راغـــله

* * *

ګورې ددې وطن رښتـــينې بچـــيان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګېرې په خپله خوښه دا ننـــګيـــالې

چې داو طلب د څارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندو نـــــکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شـــول که نه؟

ګورې ددې وطن بـــا تـــوره زامـــن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۱۳۶۲ / ۳ / ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثور انقلاب دلارې شهيدانو ته

د وينو سرود

آسمانه ستا په لـــويــه لــــويه دړه

وايه دا ســـــرې لمبې د اور څــــه دي

داچې تا سو ځې درنــــه زړه وبــاسي

کړيکې د تندر لور پـــه لور څـــه دي

* * *

دا جادوګر ماښام پـه څه مست شوي

چې د افق لــه شونـــډو رنګ اخلې

دا توپاني سيلې يـــاغـــې دي ولې

چې برا و بحر نه قـــالنګ اخـــلې

* * *

ولې دوريځو شوي جامې بـــدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخړې خړې ولې سرې ښـــکارې

دغه تور سرې د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شې ښکـــــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــيو سترګو

ولې دو ويــــــنو فـــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړيږې

ټوټې ټوټې قطرې قطرې اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نو تل کې

ولې دا مــړې او د آمـــــو په سينو

داد هـــلمنــــد او د آمو په سينو

ولې دا غــلې څپې ونخــــيدې

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ليونې برښنا په څه پړه کيږي
له قهره ډکـــه ده او زور ښيي
ولې راباسي د او رو نــــو چړي
وريځې شړي توپان ته لورښيي

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمــــه
دا ليو نې طبيعت ياغې دي ولې
لړ خو مې و سپړه دامړ اوی ولې
دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.

زه دې لـــــه سوې در ديدلې زړه نه
داغــــلې غلې تـــــرانـــې اورم
ته چې مدام بـــولـــې دوينو سرو د
زه دې همد غـــــلته نـــارې اورم

* * *

دا بريښنا نه ده چې رڼـــا خوروي
داشفق نه دې چې ګلګون ښکارې
آسمان دادې ځوانيمرګــــې ويني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يې غوټيو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ړ غــــړوه

د لــــوی فتحو او رزمو سازو نه

تــــو پــــان ته ووايه چې ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملې تو غونه

* * *

د ستا شفــــــــق به شهيد له وينو

رنګو نــــــه اخلې او ځليږي پسې

د ستــــــا شفق به د شهيد له وينو

رنګـــــو نه اخلې او ځليږي پسې

د ستا د تندر او توپان زړه کې به

د انقلاب و نــــه لوييږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمې يم چې له سرنه تير يدلې شم
زه مې ککرې باندې ميچنې ګرځولې شم
زه د ځان په وينو لوبيدلې لمبيدلې شم
زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شم
زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شم

وپوښته غيرت مې له آسمان او کهکشان ځينې
پورته له آسمان ځينې ښکته تول جهان ځينې

* * *

و پوښته آسمان نه چې يې څومره ازمويلې يم
څومره يې په تورو په ننګو نوکې ليدلې يم
څومره لکه تندر د دښمن په سر لويدلې يم
څومره لکه اوسپنه اورو نو کړولې يم
څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دريدلې يم
کو مې فلکې کړيکې له هوډه ګرځولې يم؟

زما په يوې چيغې اسرا فيل رالړزيدلې دي
زما په يوه قهر باندې تندر ريږديدلې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې بل څوک خم لیدلې دي
کوم چې یاغې شوي سیلا وو نه مهارولې شي؟
یادو ینو سین کې لکه مست او توپانې ماهې
ارخ په ارخ را اوړي ګډېدلې لمبیدلې شي
داسې قیامتې لکه داور او د سیندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمولې شي

آیا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته وو ایه چې ووایې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چیرې
داد دنیا وا لو دنیاوو د سرونو تاج
داد غیرتونو، همتونو پهلوان چیرې
وپوښته آسمان نه دا به چیرې روزل شوي وي
دادده ټټوبې دده نسل او نیاکان چیرې

دا هغه افغان دې چې یې ټول جهان کیسې کوي
ځمکه پرې نازیږې د غیرت یې تما شې کوي

۱۹ / ۸ / ۱۳۶۲

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library